

ע"פ 1689/16 - מאיר אדרי נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 1689/16

לפני:
כבוד הנשיאה א' חיות
כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר
כבוד השופט י' אלרון

המערער: מאיר אדרי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
בת"פ 5824-04-14 מיום 22.12.2015 שניתן על ידי
כבוד השופט ד' עטר

תאריך הישיבה: י"ט בתמוז התשע"ח (02.07.2018)

בשם המערער: עו"ד שירן ברגמן

בשם המשיבה: עו"ד קרן רוט

פסק-דין

השופט י' אלרון:

1. ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בת"פ 5824-04-14 (השופט ד' עטר) מיום 22.12.2015, אשר בגדרו נגזרו על המערער 12 שנות מאסר בפועל בגין העבירות בהן הורשע בתיק מושא הערעור.
כמו כן, הופעלו 54 חודשי מאסר מותנים אשר היו תלויים ועומדים נגד המערער בגין הרשעתו בחמישה תיקים שונים בחופף ובמצטבר, וזאת באופן שיהא עליו לרצות 15 שנות מאסר בפועל.
עוד גזר בית משפט קמא על המערער שנים-עשר חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור כל עבירה מסוג פשע; שמונה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, לבל יעבור כל עבירה מסוג עוון; ופיצוי למתלוננת בסך של 75,000 ש"ח.
2. המערער הורשע בתום שמיעת ראיות בביצוע עבירות של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק; היזק בזדון, לפי סעיף 452 לחוק; הסגת גבול, לפי סעיף 447(א) לחוק; חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק; החזקת סכין, לפי סעיף 186(א) לחוק; וכן תקיפת שוטר, לפי סעיף 274(1) לחוק.
- לצד זאת, זוכה המערער מעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק, אשר יוחסה לו במסגרת אחד האישומים המנויים בכתב האישום.
3. כתב האישום כלל ארבעה אישומים, המתארים מסכת אימים ותקיפות של המערער כלפי המתלוננת, שהיתה בת זוגו בתקופה הרלוונטית לכתב האישום. המסכת העובדתית המתוארת באישום השלישי היא החמורה ביותר.
על פי עובדות אישום זה, ביום 22.3.2014 הגיע המערער לבית הוריה של המתלוננת ודרש לשוחח עמה. משפגש בה, איים עליה באומרו "החשבון שלך איתי פתוח והוא רק התחיל". אחותו של המערער, שנכחה במקום, ניסתה להרחיק אותו מהמתלוננת, אך המערער שלף חפץ חד ודקר את המתלוננת בחוזקה בבטנה, באזור מותנה הימנית. כתוצאה מכך נגרם למתלוננת פצע דקירה, היא הובהלה לבית החולים, שם נותחה, וחלק מן המעי שלה נכרת.
4. בית משפט קמא ציין בגזר דינו כי בהתייחס לאירועי האלימות שבוצעו כלפי המתלוננת, ששיאם באירוע הדקירה, טענה המשיבה כי מתחם העונש ההולם מצוי בטווח שבין 8 ל-14 שנות מאסר בפועל, והמערער לא חלק על כך. עם זאת, המשיבה עתרה לגזור על המערער עונש המצוי ברף העליון של מתחם הענישה, בשל חומרת מעשיו ועברו הפלילי המכביד, ואילו המערער ביקש כי עונשו ייגזר בתחתית נמתחם, משיקולי שיקום.
5. הערעור שבפנינו הוגש תחילה כלפי הכרעת הדין וגזר הדין של בית משפט קמא. ואולם, לאחר ששמענו את מלוא טיעוני הצדדים חזר בו המערער בהמלצתנו מהערעור על הכרעת הדין, ומיקד את טיעונו בערעורו על חומרת עונש המאסר שהושת עליו במסגרת גזר הדין.

6. בהסכמת בא-כוח המערער הונחה לפנינו פנייתה של המתלוננת, אשר תיארה את הקורות אותה במהלך הקשר הזוגי עם המערער ותולדת קשר זה, אשר הסתיים כאמור, עם דקירתה, כמו גם את תוצאות החבלה שנגרמה לה והשלכותיה על חייה.

כמו כן הדגישה המתלוננת בפנייתה כי המערער לא הודה במעשה, ולא הביע חרטה, ואת החשש המקנן בה שהמערער ישוב לפגוע בה ובמשפחתה בעתיד.

7. בעקבות חזרת המערער מערעורו על הכרעת הדין, ביקש בא-כוחו מאיתנו לראות בחזרה זו קבלת אחריות של המערער למכלול האירועים אשר יוחסו לו, וכן הבעת חרטה כנה.

במהלך הדיון הביע המערער בפנינו את רצונו לפתוח דף חדש בחייו, תוך שציין כי בחלוף ארבע וחצי שנים מהתרחשות האירועים הפנים את משמעות מעשיו, וכי הוא מבקש להסתייע בגורמים הטיפוליים שבשירות בתי הסוהר על מנת להשתקם.

כמו כן, ביטא המערער קבלת אחריות על מעשיו והביע חרטה על פגיעתו במתלוננת.

8. במסגרת ערעורו על חומרת העונש, טען בא-כוח המערער כי שגה בית משפט קמא משלא שקל, במסגרת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, את היעדרו של תכנון מוקדם לביצוע העבירה; וכן כי היה על בית המשפט לשקול לקולא, במסגרת הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, את נסיבותיו האישיות של המערער (גילו כבן חמישים, גרוש ואב לשלושה ילדים וששה נכדים) ואת חלוף הזמן בין ביצוע העבירות להרשעתו (כשנתיים ימים). עוד טען בא-כוח המערער כי שגה בית המשפט משהפעיל נגד המערער עונשי מאסר מותנים "ישנים", כהגדרתו (בגין הרשעותיו משנת 2003 ו-2004). לבסוף נטען כי שגה בית משפט קמא כשמנה ארבעה חודשי מאסר מותנים יותר ממשך המאסר המותנה אשר היה תלוי ועומד נגד המערער בת"פ 1228/03 (שלום רמלה).

9. מנגד, באת-כוח המשיבה טענה בפנינו כי עונש המאסר בפועל בן 12 השנים אשר הושת על המערער הוא "הולם וראוי", תוך שהדגישה את חומרתה של המסכת העובדתית שבכתב האישום ושל העבירות שבהן הורשע המערער; את הרשעותיו הקודמות; את העובדה שהמערער סיים לרצות עונש מאסר בפועל ממושך זמן קצר קודם לביצוע העבירות המתוארות בכתב האישום; ואת עונשי המאסר התלויים ועומדים נגדו. בהקשר זה, לא חלקה באת-כוח המשיבה על כך שבת"פ 1228/03 (שלום רמלה) נמנו ארבעה חודשי מאסר מותנים מעבר לפרק הזמן הנכון.

10. על אף זאת, הסכימה באת-כוח המשיבה כי בנסיבות דנן, משהמערער קיבל אחריות מלאה למעשיו והביע חרטה, ניתן "להגדיל את החפיפה של המאסרים הקודמים", כלשונה.

11. המעשים בהם הורשע המערער הם חמורים ביותר, והדברים באו לידי ביטוי בגזר דינו של בית משפט קמא, אשר השית עליו עונש של 12 שנות מאסר בפועל.

בית משפט זה חזר והדגיש לא אחת כי התגובה העונשית הראויה בגין מעשי אלימות כמעשיו של המערער שבפנינו תהא מאסר למשך פרק זמן משמעותי מאחורי סורג ובריח. במקרה דנן, המערער גרם למתלוננת - בחורה צעירה אשר סיימה את שירותה הצבאי זמן קצר קודם לכן - חבלות של ממש, הן גופניות והן נפשיות, אשר תלוויה אותה במשך שנים רבות בעתיד.

נוסף על כך, עונשי המאסר המשמעותיים שריצה, כמו גם עונשי המאסר המותנים בחמישה תיקים שונים התלויים ועומדים נגדו, לא הרתיעו את המערער מלבצע את העבירות שבהן הורשע.

במכלול הנסיבות שנסקרו בפנינו, אנו סבורים אפוא כי העונש שהוטל על המערער הולם את חומרת מעשיו ומגלם איזון ראוי בין השיקולים שהיה על בית המשפט לשקול בעניינו, לקולא ולחומרא.

12. יחד עם זאת, משהביע המערער חרטה וקיבל אחריות על מעשיו, ובשקלול תקופת המאסר המותנה העודפת שהטיל בית משפט קמא על המערער במניין פרק הזמן הכולל של עונשי המאסר התלויים ועומדים נגדו, החלטנו להורות על הגדלת החפיפה בין עונשי המאסר המותנים שהופעלו נגד המערער לבין עונש המאסר שהוטל עליו בתיק זה, כך שעונש המאסר הכולל יעמוד על 14 שנות מאסר בפועל, תחת 15 שנות המאסר שהוטלו עליו על ידי בית משפט קמא.

13. יתר רכיבי גזר דינו של בית משפט קמא יוותרו על כנם.

ניתנה היום, כ"ב בתמוז התשע"ח (5.7.2018).

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה

ה נ ש י א ה